

[Korsgaard.]

Skotte ikke i Dag er Minister for offentlige Arbejder.

Af de Tal, det ærede Medlem Hr. Kyed nævnte, vil jeg gerne fremdrage et enkelt, nemlig Afskrivningstallet, og jeg gør det med den Begrundelse, at jeg sammen med 3 andre, et Medlem fra hvert af de 3 andre store Partier, har tiltraadt, at Afskrivningsbeløbet blev nedsat. Dette kan nemlig være berettiget, men ganske vist kun under den Forudsætning, at man til Vedligeholdelse hensætter et saa stort Beløb, at det sammen med Afskrivningsbeløbet giver det rigtige. Man kan jo endog helt lade være med at afskrive, det kan være forsvarligt, naar blot man paa Driftskontoen tager saa meget til Vedligeholdelse, at det svarer til det, der skulde dække Afskrivningen. Jeg maa gaa ud fra, at Statsbanerne, der saa stærkt er gaaet ind for, at det nuværende Afskrivningsbeløb er tilstrækkeligt, har Ret; Rigsdagsmænd kan jo ikke afgøre, om denne eller hin Afskrivning, denne eller hin rent tekniske Ting er rigtig, det maa Administrationen bære Ansvaret for, og indtil videre antager jeg altsaa, at denne bestemte Ting er rigtig. Men tilbage bliver naturligvis, som fremdraget af det ærede Medlem Hr. Kyed, at Regnskabsopstillingen jo nu er en helt anden, og i denne Forbindelse vil jeg gerne som Indledning til en Omtale af det Samraad, der har været afholdt, pege paa den kolossale Stigning i Pensionsudgiften. At en Del af den er placeret et andet Sted, kan jo interessere dem, der pusler med at faa Foretagendet forrentet ved at skille visse Udgifter ud, men for Rigsdagsmænd, som maa tage det statslige som en Helhed, er det fuldkommen ligegyldigt, om Pensionsudgiften anbringes paa § 2 eller paa § 25, er det vist.

Den Aand, der var oppe og maaske vedblivende er oppe hos Statsbanerne for at føre en meget haardhændet Personalepolitik, gav sig efter min Mening det smukkeste Udslag, da man indførte Afskedigelserne af Statsbanetjenestemænd i en anden Alder end for alle andre Statstjenestemænd, kort sagt, da man indførte, at Pensionsafgangstiden for Statsbanernes Embedsmænd skulde være 65 Aar, medens den for alle andre er 70 Aar. Da saa man i et Glimt den Kærlighed, som den nuværende Regering under visse Omstændigheder viser Statstjenestemændene. Efter snart alles Sigende stemmer alle Tjenestemændene paa Socialdemokraterne, men det er jo i Grunden fan-

tastisk, at de gør det, for paa hvilket Omraade har Socialdemokraterne i Grunden vist sig at være Tjenestemændenes virkelige Venner? Tænk blot paa Eksemplet med de 65 Aar! Altsaa fordi Staten har et Foretagende, der nu engang skrumper ind i Stedet for at udvide sig, er der saa sund Sans i at sige, at de Mennesker, der tilfældigvis er kommet ind i den Etat, skal straffes? Eller vil man paastaa, at ikke Statsbanernes Tjenestemænd i 65 Aars Alderen egner sig til fortsat at gøre sin Gerning? Det tror jeg, man vanskeligt vil kunne sige. Paa dette Punkt har den nuværende Regering altsaa vist ringe Hensyn til Statens Tjenestemænd. Og hvad var det, man gjorde for, om jeg saa maa sige, at faa Pillen til at glide ned? Man spurgte de Tjenestemænd, som skulde blive tilbage: Hvad synes I om, at de 65-aarige skal gaa? De paa-gældende Tjenestemænd var Mennesker, ligesom ogsaa Rigsdagsmænd er det, og de kunde se, at det for dem naturligvis var en Fordel, at de 65-aarige gik; navnlig da man den Gang sagde: det gælder kun en ganske kort Aarrække! er det da ikke ligetil, at de andre Tjenestemænd maatte synes, at det var en herlig Ide: Vi bliver, til vi er 70, men de andre gaar! Det minder om den gamle Historie om Skatterne, som er fortrinlige, naar andre skal betale dem, men nederdrægtige, naar man selv skal betale dem. Men, som sagt, det var det, man foregølede dem, og nu viser det sig altsaa, at det tilsyneladende bliver en permanent Ordning med de 65-aarige. Men hvad betyder det saa økonomisk? Den Gang hed det jo, at disse Folk havde man slet ingen Brug for, men ligger Forholdet ikke saaledes, at man har maattet tage Folk ind senere? Jeg tror det. Jeg er derfor i allerhøjeste Grad i Tvivl om, hvorvidt den Foranstaltning, man den Gang traf, rent statsligt har virket som en økonomisk Foranstaltning i Dag, men det, der navnlig harmer mig, er i Grunden, at man her altsaa brugte de unge Tjenestemænd til at skabe sig en tilsyneladende Tilslutning til det, man her foretog sig.

Jeg kan ikke lade være at mindes Tjenestemændenes Stilling til de Konservative Politik, som i Virkeligheden kort kan siges at være den, at Tjenestemændene ikke rigtig tror paa, at de Konservative er at stole paa, naar det gælder Tjenestemændenes Lønninger. Hvad er nu Baggrunden for denne Mistillid hos Tjenestemændene? Efter min Mening afgjort dette, at man i 1927 gik med til en Lønnedsættelse gennem Nedsættelse af Dyrtids- og Konjunkturtillægget.